

Debreceni Ítéltábla

Gf.III.30.084/2023/5.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Kovács Tamás Miklós ügyvéd (cím) által képviselt Felperes (cégjegyzékszám, cím) felperesnek – a dr. Havasi Gábor ügyvéd (cím) által képviselt Alperes (cím) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének a megállapítása iránti perében a Debreceni Törvényszék 2023. február 8. napján kelt 11.G.40.226/2022/4. számú ítélete ellen az alperes 6. sorszámú (8. és 11. sorszám alatt kiegészített) fellebbezése alapján – tanácsulésen – meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12 700 (Tizenkétezer-hétszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az Kft.1 Korlátolt Felelősségű Társaság „felszámolás alatt” (cégjegyzékszám, cím, továbbiakban: adós) céget 2016. szeptember 1-én jegyezték be a cégnyilvántartásba. Az alperes az alakulásától kezdődően az adós önálló képviselőre jogosult ügyvezetője és tagja, míg a házastársa, T1 a társaság tagja volt.

A Debreceni Törvényszék az 1.Fpk.300/2020/12. számú – 2021. január 20-án jogerőre emelkedett – végzésében az adós fizetéseképtelenségét megállapította, a felszámolását elrendelte, felszámolóként a Kft.2 Korlátolt Felelősségű Társaság felszámoló szervezetet jelölte ki. A felszámolás kezdő időpontja 2021. január 26.

[2] A felperes a 2022. március 9-én előterjesztett, majd módosított keresetében (11.G.40.040/2022/21.) a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése alapján annak a megállapítását kérte, hogy az alperes mint az adós vezető tisztségviselője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után – 2020. február 1-ét követően – a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével látta el, és ezáltal a hitelezők 4 015 847 Ft összegű követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból meghiúsulhat.

[3] Az elsőfokú bíróság – azt követően, hogy a Debreceni Ítéltábla Gpkf.III.30.132/2022/2. számú végzésével helybenhagyott végzésével kötelezte az alperest vagyoni biztosíték megfizetésére – a 2022. november 23-án tartott perfelvételi tárgyaláson a

11.G.40.040/2022/32. számú végzésével az eljárást hivatalból megszüntette a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 190. § (1) bekezdés b) pontja alapján.

Ez után a 11.G.40.040/2022/34. számú végzésével a felperes igazolási kérelmének helyt adott, és rendelkezett az elmulasztott 2022. november 23-án tartott tárgyalásnak a Pp. 153. § (4) bekezdés alapján, a szükséges keretben történő megismétléséről.

[4] Az alperes az ellenkérelmében nem vitatta, hogy vezető tisztségviselő volt, és a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének az időpontját sem, állította, hogy az adós gazdasági érdekeit vette figyelembe a vezető tisztségviselői jogviszonya alatt, a Cstv.

31. § (1) bekezdés szerinti kötelezettségeit teljesítette. Vitatta a kereseti követelés összegszerűségét, figyelemmel arra, hogy állítása szerint a felperes a felszámolási eljárásban 3 000 000 Ft „körüli összeget” jelentett be.

[5] A felperes nyilatkozata szerint a bejelentett és nyilvántartásba vett hitelezői igénye 3 790 790 Ft törlekövetelésből, 187 150 Ft felszámolási költségből, továbbá 37 907 Ft regisztrációs díjból áll, és az a megállapítási keresetben érvényesített összeggel azonos. Érvélese szerint a felszámolási eljárás iratai bizonyítják, hogy az alperes nem teljesítette a Cstv. 31. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségeit.

[6] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletével megállapította, hogy az alperes, mint az adós vezető tisztségviselője ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el, és ezáltal a hitelező 4 015 847 Ft követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 216 000 Ft perkötséget.

Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes – tájékoztatása ellenére – nem bizonyította, hogy a Cstv. 31. §-ában foglalt kötelezettségeit teljeskörűen teljesítette (a felszámolónak iratanyagot, zárómérleget nem adott át), tehát a felperes sikeresen bizonyította, hogy az alperes neki felróhatóan nem tett eleget a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségének, így a 33/A. § (5) bekezdése szerinti „vélelem” fennáll.

[7] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését kérte a Pp. 240. § (1) bekezdés g) pontja és 379. §-a alapján.

Kérte a felperes igazolási kérelemnek helyt adó 11.G.40.040/2022/34. számú végzés jogellenességének a megállapítását, az igazolási kérelem elutasítását, az elsőfokú eljárás szabályszerűségének a felülvizsgálatát.

Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet jogszabálysértő, mert az elsőfokú bíróság jogszerűtlenül járt el, amikor a felperes igazolási kérelmének helyt adott.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a felperesi jogi képviselő vétlenségét egy háziorvosi igazolás alapján állapította meg, amelyből nem vonható le következtetés a jogi képviselőnek a tárgyalás időpontjában fennálló tényleges egészségügyi állapotáról. Az igazolás 2022. november 28-án készült, az nem igazolta, hogy a jogi képviselő a november 23-án tartott tárgyalás napján milyen kezelést kapott. Abból nem állapítható meg, hogy a jogi képviselő mozgásra és intézkedésre képtelen állapotban volt. Sem ő, sem a helyettesítésre felkért ügyvéd nem értesítette a késésről a bíróságot.

Hivatkozott a bírói gyakorlatra, amely az ügyvédekkel szemben magasabb elvárhatósági szintet fogalmaz meg az igazolási kérelemmel kapcsolatban, a bíróság annak méltányos

elbírálása során sem értékelheti szubjektíven a vétlenséget valószínűsítő körülményeket. Hivatkozott az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény 17. § (1) bekezdésére (Kúria Kpkf.VI.39.467/2021/2., BH2018. 8. 51.).

[8] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróságnak az igazolási kérelemnek helyt adó döntését olyan alapon támadja, amire a Pp. 154. § (2) bekezdése nem ad lehetőséget.

[9] A fellebbezés alaptalan.

[10] Az ítéltábla a fellebbezést – a Pp. 376. § (1) bekezdése szerint, az ott írt kivételek hiányában – tárgyaláson kívül bírálta el. A Pp. 370. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelemre, annak és a fellebbezési ellenkérelemnek a korlátai között bírálta felül.

Az alperes az elsőfokú bíróságnak az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére alapot adó eljárási szabálysértéseként kizárólag azt jelölte meg, hogy megalapozatlanul adott helyt a felperesi jogi képviselő igazolási kérelmének, és így alaptalanul helyezte hatályon kívül a 11.G.40.040/2022/32. számú, az eljárást hivatalból megszüntető végzését.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében helytállóan hivatkozott arra, hogy a Pp. 154. § (2) bekezdése korlátozza az igazolási kérelemnek helyt adó végzés elleni jogorvoslati jogot egyrészt azért, hogy az ilyen határozat csak az eljárást befejező határozat elleni fellebbezésben támadható, és csak akkor, ha az igazolási kérelmet az elsőfokú bíróságnak vissza kellett volna utasítania. Ez utóbbi eseteket a Pp. 153. § (2) bekezdése nevesíti akként, hogy:

- ha az igazolást e törvény kizárja,
- ha azt elkésetten terjesztik elő, vagy
- az igazolást kérő – határidő elmulasztása esetén – az elmulasztott cselekményt a kérelem előterjesztésével együtt nem pótolta.

Az alperes a fellebbezésében a felperes igazolási kérelmének helyt adást azért sérelmezte, mert szerinte az elsőfokú bíróság tévesen találta valószínűsítettnek a felperesi jogi képviselő mulasztása vétlenségét.

Az alperes a fellebbezésében tehát az igazolási kérelem érdemi elbírálása mikéntjét kifogásolta, amire – a felperes ellenkérelmében hivatkozott bírói gyakorlat szerint is – a Pp. 154. § (2) bekezdése nem ad lehetőséget.

[11] Az ítéltábla ezért az alperes fellebbezési érveit érdemben nem vizsgálta, és mivel a kizárólag az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezése alaptalan, ezért – az ügy érdemét nem érintve – az elsőfokú ítéletet a Pp. 382. §-a szerint helybenhagyta.

[12] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú perköltségét – az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés v) pontja szerint tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben a fellebbezésén lerótt 48 000 Ft fellebbezési eljárási illetéket és a jogi képviselője ügyvédi munkadíját – maga tartozik viselni, és a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint köteles megtéríteni a felperes másodfokú perköltségét. Ennek összegét a felperes a

bírószági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjára utalva számította fel. A jelen per azonban a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján, az alperes felelősségének a megállapítására, nem pedig a marasztalására irányult, ezért a pernyertes fél jogi képviselőjének ügyvédi munkadíját a meg nem határozható pertárgyértékű eljárásban az IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése szerint, a jogi képviselő által kifejtett ügyvédi tevékenység alapján kell meghatározni. Az ítéltábla szerint a kétoldalas fellebbezési ellenkérelem elkészítésével és benyújtásával kifejtett ügyvédi tevékenységgel a 10 000 Ft + 27% Áfa = 12 700 Ft ügyvédi munkadíj áll arányban, és ennek, mint másodfokú perköltségnek a megfizetésére a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a pereszes alperest kötelezte, a Pp. 344. §-a szerint általános teljesítési határidőben.

Debrecen, 2023. június 1.

Dr. Görög Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Riczu András s.k. előadó bíró, Cogoiné Dr. Boros Ágnes s.k. bíró